

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI SỜ MŨI LÀM CHO NGƯỜI PHÁT SỢ

Vi Tiểu Bảo nói:

- Khi tại hạ còn ở Lệ Xuân viện thường nghe người ta nói những gì: "Hoa chúc động phòng đầy hỷ khí, đêm đêm thay đổi mặt tân lang". Tại hạ chẳng thấy chi là không hay cả.

Trần Viên Viên liếc mắt nhìn Vi Tiểu Bảo thấy gã tuyệt nhiên không có ý chê bai, nàng chép miệng đáp:

- Vi đại nhân còn nhỏ tuổi lại là nam nhân nên không hiểu rõ chỗ đau khổ của người đàn bà.

Rồi nàng gảy đàn tỳ bà, cất tiếng hát:

Tiếng tam đồn đại khắp gần xa
Cùng bạn đồng hành gái giặt sa
Đố phận hồng nhan ai có biết

Ngàn thu đài các khách vương gia

Nàng ngưng tiếng đàn lại nói:

- Ngô Mai Thôn tài tử biết tiện thiếp tuy tiếng tam đồn đại khắp thiên hạ, người ngoài cho là giàu sang sung sướng, mà thực ra trong lòng đau khổ vô cùng! Người đời mai mỉa những gì "hồng nhan họa thủy", làm mất giang sơn của nhà Đại Minh.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ngô tài tử biết tiện thiếp là đứa con gái yếu ớt, chẳng làm gì được. Hay đồ đều phải trông vào công việc của bọn nam tử hán.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đúng thế! Binh mã nhà Đại Thanh kéo cả hàng ngàn hàng vạn đến tấn công, một người kiêu diễm thướt tha như vương phi thì ngần cản làm sao nổi bọn họ?

Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Bà này vừa đàn hát lại vừa nói chuyện, chẳng khác gì thầy đồ ở Tô Châu ngâm thơ giảng tích. Ta đối đáp với bà mấy câu cũng biến thành đệ tử của thầy đồ. Giả tỷ bà cùng ta đến Dương Châu mở quán trà thì tiếng tăm lừng lẫy toàn thành, trong quán chật ních quan khách, không chừng họ chen lấn nhau xô đổ cả quán.

Lại nghe Trần Viên Viên cất tiếng hát:

Đổi bậc thay ngôi nghĩ lại sâu
Ngán cho châu ngọc đất Lương Châu
Xin ai chớ hát Ngô cung khúc
Đông Hán quanh năm chảy một chiều

Trần Viên Viên hát đến chữ cuối cùng, tiếng hát ngân nga hồi lâu không dứt. Tiếng đàn tỳ bà chuyển lên cao vút, át tiếng hát đi không nghe thấy nữa.

Sau một lúc, tiếng đàn tỳ bà gảy chậm lại rồi dần dần im bặt.

Bầu không khí trong phòng yên lặng như tờ.

Trần Viên Viên bỗng buông tiếng thở dài. Dòng châu tằm tã tuôn không dứt.

Nàng nghẹn ngào nói:

- Tiệp thiếp đã phô bày nghề mọn xấu xa...

Nàng từ từ đứng dậy treo cây tỳ bà lên tường rồi trở lại ngồi xuống bồ đoàn.

Trần Viên Viên lại nói:

- Đoạn hát sau cùng nói về việc Ngô Phù Sai người chết nước mất. Ngày ấy tiệp thiếp không hiểu rõ tại sao khúc hát cho mình lại nhắc tới Ngô cung? Dù có

muốn tở tiện thiếp với Tây Thi thì bên trên cũng đã nói rồi. Ngô cung! Ngô cung! Chẳng lẽ người ta muốn nói vương cung của Bình Tây vương...

Nàng thở dài nói tiếp:

- Mấy năm gần đây tiện thiếp mới hiểu ra ý tứ bài thơ, vì thấy vương gia một mặt thao luyện binh mã, một mặt xa xỉ quá độ. Ờ rằng... ờ rằng tương lai... hời ời... Tiện thiếp đã khuyên can vương gia mấy lần thì lại làm cho vương gia nổi nóng. Vì thế tiện thiếp mới xuất gia tại Tam Thánh am, để tóc tu hành, sám hối những tội nghiệt trong đời mình. Tiện thiếp chỉ mong mọi người đều bình yên và tiện thiếp sống cho qua kiếp này khỏi gặp tai nạn là lấy làm mãn nguyện.

Nàng ngừng lại một chút rồi ngập ngừng:

- Ngờ đâu... ngờ đâu A Kha... A Kha...

Trần Viên Viên nói đến đây rồi nghẹn ngào không thốt nên lời được nữa.

Vì Tiểu Bảo mãi nghe đàn hát hàng nửa ngày, cũng vì đàn ngọt hát hay lọt vào tai làm cho gã tâm thần thư thái quên cả việc mình đến đây để dò hỏi.

Bây giờ gã nghe Trần Viên Viên nhắc tới hai chữ A Kha, lập tức nhảy bổ lên hỏi:

- A Kha làm sao? Nàng có hành thích Bình Tây vương thật không? Vụ này khiến cho tại hạ rất đổi hoài nghi, vì A Kha là con gái của vương phi, tức quận chúa của vương gia thì sao lại hành động như vậy?

Gã sức nhớ ra điều gì, bỗng bật tiếng la hoảng?

- Trời ơi! Hồngбет! Hồngбет!

Trần Viên Viên hỏi:

- Việc chi mà hồngбет?

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không có chi cả.

Nguyên gã chợt nghĩ tới A Kha chẳng coi mình vào đâu. Nàng là quận chúa của Bình Tây vương mà gã bất quá là con một ả kỹ nữ thì tư cách hai bên xa cách nhau một trời một vực, hôn sự của gã với A Kha làm sao thành tựu được?

Trần Viên Viên nói:

- A Kha năm mới lên hai, một hôm vào lúc nửa đêm đột nhiên mất biến. Vương gia phái người xục tìm khắp nơi trong thành mà chẳng thấy tông tích y đâu. Tiệp thiếp sinh dạ hoài nghi... hoài nghi...

Rồi nàng đỏ mặt lên, quay mặt ra phía khác.

Vĩ Tiểu Bảo hỏi:

- Hoài nghi chuyện gì?

Trần Viên Viên đáp:

- Tiệp thiếp hoài nghi đây chắc là kẻ thù của vương gia đánh cắp con nhỏ, hoặc để uy hiếp, không thì bắt cóc để đòi tiền chuộc.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Trong vương phủ biết bao nhiêu là cao thủ thị vệ cùng gia tướng mà có người lớn vào bắt A Kha sư tử đem đi, không một ai hay biết, thì bản lĩnh người đó thật là quỷ khốc thần sầu.

Trần Viên Viên đáp:

- Đúng thế! Khi đó vương gia nổi nóng quá chừng, lập tức hạ sát hai tên thủ lĩnh thị vệ đội, lại cách chức hai viên đề đốc và tri phủ trong thành Côn Minh. Sau mấy ngày điều tra vẫn chẳng thấy tăm tích chi hết. Vương gia lại muốn giết người, nhưng tiệp thiếp hết sức khuyên can, lão nhân gia mới chịu thôi. Mười mấy năm nay thủy chung vẫn chẳng nhận được tin tức gì về A Kha. Ai cũng cho là y chết rồi...

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Thảo nào A Kha bảo y họ trần, thì ra y theo họ của vương phi.

Trần Viên Viên nghiêng mình đi cất giọng run run hỏi:

- Y... y bảo... y họ Trần ư? Sao y lại biết thế?

Vi Tiểu Bảo động tâm nghĩ thầm:

- Đại Hán gian ngày nào cũng như ngày ấy, đêm nào cũng như đêm ấy, sợ có người đến hành thích, cuộc phòng bị cực kỳ nghiêm mật. Vào vương phủ để bắt một đứa nhỏ đem ra, tưởng còn khó hơn hành thích đại Hán gian. Khắp thiên hạ, ngoại trừ Cửu Nạn sư phụ, tưởng không còn ai làm được.

Gã đáp:

- Chắc người bắt y đem đi đã nói cho y hay.

Trần Viên Viên gật đầu, ngập ngừng hỏi:

- Phải rồi! Nhưng tại sao... người đó lại không bảo họ... họ...

Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Không bảo họ Ngô ư? Hừ... cái họ của Bình Tây vương chẳng vẻ vang gì, vì lẽ người ta gán cho vương gia những điều tiếng không hay, nên chỉ cho nàng biết họ của mẫu thân.

Trần Viên Viên băng khuâng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngơ ngẩn xuất thần, dường như nàng không nghe thấy những lời nói của Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Trần Viên Viên đáp:

- Trong lòng tiện thiếp thường nhớ tới y, chỉ cầu trời phù hộ cho y khỏi chết, rồi cũng có ngày mẫu tử tương phùng...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chiều hôm kia trong vương phủ có tin đưa ra nói là vương gia gặp thích khách bị đâm trọng thương. Tiện thiếp lật đật về vương phủ coi thương thế. Té ra vương gia gặp thích khách là chuyện thực, nhưng lão nhân gia không bị thương.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Vương gai bị thương rất nặng ở nơi ngực là chuyện giả vờ hay sao?

Trần Viên Viên đáp:

- Vương gia cho hay lão nhân gia giả vờ bị thương nặng để cừu nhân trở lại vọng động sẽ nghĩ cách quăng một mẻ lưới bắt hết.

Vì Tiểu Bảo sợ quá cặp mắt thất thần, miệng lẩm bẩm:

- Quả nhiên là giả trá. Đáng lẽ... ta phải biết trước điểm này.

Rồi gã tự nhủ:

- Đúng là đại Hãn gian đã nẩy lòng ngờ vực ta rồi.

Trần Viên Viên kể tiếp:

- Tiệp thiếp hỏi thích khách là con người thế nào thì vương gia không nói gì, dẫn tiệp thiếp vào sương phòng. Một thiếu nữ chân tay đều đeo xiềng khoá ngồi ở trên giường. Tiệp thiếp không cần nhìn đến lần thứ hai cũng biết y là con gái mình rồi, vì y vẫn giống hệt như tiệp thiếp ngày trước. Y ngó thấy tiệp thiếp cũng ngẩn mặt ra, đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Phải chăng bà là má má của tiệp nữ?

Tiệp thiếp gật đầu, trở vào vương gia giới thiệu:

- Đây là gia gia người.

A Kha tức giận nói:

- Không phải! Hãn là đại Hãn gian, chứ chẳng phải gia gia của tiệp nữ. Hãn sát hại gia gia của tiệp nữ, nên tiệp nữ phải trả thù cho gia gia.

Vương gia hỏi:

- Gia gia người là ai?

A Kha đáp:

- Sư phụ không nói cho ta hay. Lão nhân gia bảo, ta cứ gặp má má là má má sẽ bảo cho biết.

Trần Viên Viên nói tiếp:

- Vương gia lại hỏi sư phụ y là ai, y không chịu nói. Sau mới tiết lộ ra vâng lệnh của sư phụ đến hành thích vương gia.

Vì Tiểu Bảo đã hiểu rõ nguyên do nội vụ, hay ít ra là mười phần y đã biết được đến bảy tám. Gã đoán sư phụ cầm hận Ngô Tam Quế đến cùng cực, nếu chỉ giết một mình hắn đi thì chưa đủ tiết hận. Vì thế nên bà bắt con gái lão đem đi truyền dạy võ công để cô ra tay đâm chết phụ thân.

Vì Tiểu Bảo đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Gã lẩm bẩm:

- Phải rồi! Sư phụ vốn chẳng thích gì A Kha. Tuy lão nhân gia có dạy nàng những chiêu thức võ thuật nhưng lại không dạy cách rèn luyện nội công chút nào. Vì thế nên chiêu thức của nàng tuy rất cao minh mà lại chẳng có một chút hoả hầu.

Gã nghĩ tới cách rửa hận của Cửu Nạn cực kỳ thâm độc, bất giác run người lên.

Trần Viên Viên nói:

- Sư phụ của y suy nghĩ sâu xa, lại cầm hận vương gia đến cực điểm mới bày ra kế hoạch này. Giả tử A Kha đâm chết được vương gia là hay lắm rồi. Bằng hành thích không xong thì vương gia cũng biết kẻ hành thích y là con gái ruột của mình thì trong lòng đau đớn vô cùng, có khi còn khổ sở hơn là chính mình bị đâm chết...

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Bây giờ thế là mọi việc đều hoàn hảo. Y không đâm tới vương gia, lại được một nhà đoàn tụ. Vương phi nói rõ đầu đuôi cho A Kha biết, há chẳng khiến cả nhà vui vẻ sung sướng.

Trần Viên Viên thở dài đáp:

- Nếu được như vậy thì ai cũng tạ ơn trời phật đã chu toàn cho.

Vì Tiểu Bảo nói:

- A Kha là con ruột của vương phi thì bất cứ ai trông thấy một lần cũng nhận ra ngay, vì vương phi có tấm dung nhan chim sa cá lặn thì sinh hạ cô con gái cũng phải nguyệt thẹn hoa nhường.

Gã tả hình dung người đẹp chỉ xoay quanh ở tám chữ "chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường", ngoài ra không tìm được từ ngữ nào khác.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Vương gia không chịu buông tha A Kha, chẳng lẽ lại trách phạt đánh mắng y ư? Ngày y mới lên hai đã bị người ta đánh cắp đem đi thì hiểu thân thể mình làm sao được? Trách phạt y trong trường hợp này há chẳng là bất nhân ư?

Trần Viên Viên đáp:

- Vương gia đã bảo: "Người không nhận ta là phụ thân thì dĩ nhiên chẳng phải con gái ta. Đừng nói người chẳng phải là con gái ta, mà thật tình có là con gái ta đi nữa mà phạm thượng tác loạn, hành động vô pháp vô thiên ta cũng xử tử chứ không để sống những hạng loạn thần tặc tử này làm gì". Vương gia nói rồi sờ tay lên mũi.

Vĩ Tiểu Bảo mỉm cười hỏi:

- Vương gia thích sờ tay lên mũi mình lắm phải không?

Trần Viên Viên cất tiếng run run đáp:

- Đại nhân chưa rõ. Đây cũng là một thói quen của vương gia. Hễ vương gia sờ tay lên mũi là muốn giết người đó. Trước nay chưa sai lần nào.

Vĩ Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi! Vậy thì làm thế nào được? Vương gia... vương gia đã giết A Kha chưa?

Trần Viên Viên đáp:

- Hiện giờ thì chưa. Vì vương gia còn muốn điều tra xem người đứng đằng sau giết đây A Kha là nhân vật nào? Gia gia của A Kha là ai?

Vĩ Tiểu Bảo cười nói:

- Vương gia phải bệnh đa nghi rất trầm trọng, thành ra hơi lẫn lộn. Tại hạ vừa ngó thấy vương phi đã biết ngay vương phi là má má của A Kha, có lý nào vương gia lại không phải là ba ba của A Kha. Chắc vì A Kha hành thích lão nhân gia nên lão căm hận mà thôi.

Gã nói tới đây, vẻ mặt bỗng trở nên trịnh trọng hỏi:

- Vậy chúng phải tìm cách nào để giải cứu A Kha bây giờ? Nếu để vương gia lại sờ tay lên mũi mấy lần nữa thì đại sự hỏng mất.

Trần Viên Viên đáp:

- Tiệp thiếp lớn mật mời đại nhân tới đây cốt để thương nghị về việc này. Tiệp thiếp nghĩ rằng đại nhân được hoàng thượng phái đến, là một vị mệnh quan của triều đình, thế nào vương gia cũng phải nể mặt.

Nàng thở phào nói tiếp:

- A Kha mạo xưng là cung nữ hầu cận của công chúa, vậy chỉ cần đại nhân đứng ra nói thẳng với vương gia là công chúa đòi người, chắc vương gia không từ chối vào đâu được.

Vĩ Tiểu Bảo co ngón tay trở lại gõ vào trán mình nói:

- Ngu quá! Ngu quá! Phải lừa họ mất rồi.

Trần Viên Viên hỏi:

- Đại nhân bảo sao?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Kế hoạch của vương phi chẳng phải là tại hạ chưa nghĩ tới mà đã làm qua rồi. Ngờ đâu vương gia đi nước cờ cao hơn mình một bậc, Vĩ Tiểu Bảo này đành chịu bó tay. Tại hạ đã qua vương phủ đòi người. Vương gia cũng trả ra rồi, nhưng người đó lại không phải là A Kha.

Gã liền đem chuyện Hạ Quốc Tương đã đưa gã vào trong địa lao nhận người làm sao, gặp một vị cô nương quen biết thế nào, nghe lầm tin tức rồi thấy thích khách không phải A Kha làm sao, nhận ầu cô kia là cung nữ hầu cận công chúa thế nào, nhất nhất thuật lại cho Trần Viên Viên nghe.

Gã hỏi:

- Thằng cha Hạ Quốc Tương đã dự bị mưu kế sâu xa. Hắn cho hàng mấy trăm người la lớn trước cửa vương phủ là vị cung nữ hầu cận công chúa đã giao trả tại hạ rồi. Như vậy liệu còn dám vác mặt lần thứ hai đến vương phủ đòi người nữa không? Y nói : "Vi đại nhân! Đại nhân làm thế này thì ra coi cái mạng của tiểu tướng

như trò đùa. Vị cung nữ hầu cận công chúa kia phạm tội hành thích vương gia, mà tiểu tướng vì nể mặt đại nhân hy sinh cả cái đầu này, đưa người cho đại nhân đem đi đó".

Vì Tiểu Bảo nói tiếp:

- Hắn tuyên bố trước mặt hàng trăm hàng ngàn người: "Vương gia rất mong mỗi đại nhân đem tên cung nữ này về nghiêm lệnh thẩm vấn hỏi cho ra kẻ cầm đầu. Thế mà đại nhân đến đòi người chỉ coi như một trò đùa".

Gã học giọng nói của Hạ Quốc Tương giống hệt.

Trần Viên Viên nói:

- Đại nhân nói đúng lắm! Hạ cô gia quả là con người như vậy. Té ra... té ra bọn họ đã sắp đặt mưu mô để lấp miệng đại nhân rồi.

Vì Tiểu Bảo giậm chân thóa mạ:

- Tổ bà chúng nó! Chúng nó mà...

Gã liếc mắt nhìn Trần Viên Viên nói tiếp:

- Chúng nó mà đụng đến một sợi tóc của A Kha, lão gia nhất định... một phen liều mạng rồi muốn đến đâu thì đến.

Trần Viên Viên lay phục xuống nói:

- Đại nhân có lòng thương yêu tiểu nữ như vậy, tiện thiếp xin tạ ơn trước. Có điều...

Vì Tiểu Bảo vội đáp lễ nói ngay:

- Bây giờ tại hạ thống lĩnh binh mã xông vào phủ Bình Tây vương giết cho kỳ hết để cứu A Kha ra. Tại hạ theo họ làm Hán gian. Lão gia không phải họ Vi mà họ Ngô. Con mẹ nó Lão gia là Ngô Tiểu Bảo.

Trần Viên Viên thấy thái độ Vì Tiểu Bảo cực kỳ kích động, nói càn nói ẩu thì trong lòng không khỏi kinh hãi, cất giọng ôn nhu:

- Thịnh tình của đại nhân đối với A Kha...

Vì Tiểu Bảo cướp lời:

- Đại nhân, tiểu nhân gì lắm thế? Nếu vương phi coi tại hạ như người nhà thì cứ kêu tên Tiểu Bảo hay hơn. Đáng lý tại hạ kêu vương phi bằng bá mẫu là phải, nhưng con mẹ nó! Nghe đến cái tiếng bá bá, bá mẫu thật khiến cho người ta phải chán ngấy.

Trần Viên Viên bước gần lại, đưa tay ra nhẹ nhàng vịn lên vai gã, nói:

- Tiểu Bảo! Người mà không khinh rẻ ta thì kêu ta là a đi là được.

Vì Tiểu Bảo mừng quá reo lên:

- Diệt nhi kêu vương phi bằng a đi thì cũng như ngày ở Lệ Xuân viện thành Dương Châu...

Gã đang nói dở câu đột nhiên dừng lại, im bặt.

Trần Viên Viên đã hiểu là gã ở Lệ Xuân viện kêu các ả kỹ nữ bằng a đi.

Bà là người am hiểu nhân tình thế thái, liền nói:

- Ta có một tên diệt nhi như người thật khoan khoái muốn chết.

Rồi bà đi vào vấn đề:

- Nay Tiểu Bảo! Chúng ta không nên cứng cỏi với vương gia, vì trong thành Côn Minh này binh mã nhiều lắm, khó lòng chống nổi. Dù người có thắng đi nữa mà vương gia vung đao hạ sát A Kha thì hai người chúng ta phải ôm hận suốt đời.

Bà nói vừa hợp lý, thanh âm lại uyển chuyển dễ nghe. Trong câu nói còn tỏ ra coi Vì Tiểu Bảo như người nhà. Gã nghe rồi bao nhiêu lửa giận bỗng tiêu tan hết.

Gã hỏi:

- Hảo a di! Vậy có cách nào cứu được A Kha không?

Trần Viên Viên ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Ta chỉ còn đường khuyên nhủ A Kha nhận vương gia làm ba ba thì dù lão gia có nhẫn tâm đến đâu cũng chẳng thể hạ thủ sát hại con gái ruột của mình...

Bà vừa dứt lời, bỗng nghe ngoài cửa có người lớn tiếng quát:

- Nhận giặc làm cha ư? Có lý nào thế được?

Rèm cửa vén lên, một vị lão tăng thân hình cao lớn bước vào. Tay nhà sư cầm một cây thiền trượng lớn đập mạnh xuống đất. Những vòng sắt trên cây trượng đụng nhau vang lên những tiếng loảng xoảng.

Vị lão tăng này mặt vuông, dưới cằm có chòm râu xanh. Mọc quang loang loáng như điện, lộ vẻ uy mãnh phi thường.

Lão đứng trước cửa coi đồ sộ như một trái núi nhỏ. Lưng lão ngay thẳng, dáng điệu tựa hùm beo sư tử, khí thế đủ làm cho người ta phát sợ.

Vị Tiểu Bảo kinh hãi lùi lại ba bước, tưởng chừng như muốn chúi vào sau lưng Trần Viên Viên.

Trần Viên Viên lại sung sướng vô cùng. Nổi mừng vui lộ ra ngoài mặt, bà chạy đến trước nhà sư khẽ nói:

- Hoà thượng... đã đến đây ư?

Nhà sư già đáp:

- Phải rồi! Ta đã tới đây.

Lão hạ thấp giọng xuống, mọc quang cũng trở nên nhu hoà. Hai người bốn mắt nhìn nhau, khoé mắt lộ vẻ thương yêu triu mến.

Vị Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Lão sư già này là ai? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là nhân tình của a di. Hay lão là khách làng chơi hồi a di còn làm kỹ nữ? Hoà thượng chơi kỹ nữ thì không còn ra thể thống gì nữa.

Nhưng rồi gã lẩm bẩm:

- Ồ! Cái đó... kể ra cũng không lạ. Ngày lão gia làm hoà thượng cũng đã đến phá quấy kỹ viện rồi.

Trần Viên Viên hỏi:

- Hoà thượng đã nghe hết rồi ư?

Lão tăng đáp:

- Nghe hết rồi.

Trần Viên Viên nói:

- Tạ ơn trời phật, vậy thì hài nhi... có cơ sống sót...

Đột nhiên bà khóc oà lên rồi nhảy lại nép vào lòng lão tăng.

Nhà sư già đưa tay trái lên khẽ vuốt mái tóc bà và an ủi:

- Ta đã bảo cứu y là phải ráng cứu cho bằng được. Nàng bất tất phải nóng nảy.

Thanh âm hùng tráng của lão chứa đầy vẻ thâm tình.

Trần Viên Viên chúi vào lòng lão khẽ bật tiếng khóc thút thít.

Vì Tiểu Bảo vừa lấy làm kỳ lại vừa sợ hãi không dám nhúc nhích, miệng lẩm bẩm:

- Hai người này họ coi lão gia như người chết, thì lão gia giả làm người chết hay hơn.

Trần Viên Viên nghẹn ngào hỏi:

- Liệu hoà thượng... có cứu được hài nhi thật không?

Lão tăng đáp:

- Ta cứ làm cho hết sức.

Trần Viên Viên đứng thẳng người lên lau nước mắt hỏi:

- Làm thế nào? Hoà thượng thử nói nghe?

Lão tăng chau mày đáp:

- Bất luận trường hợp nào cũng không thể để y kêu gian tặc bằng gia gia.

Trần Viên Viên đáp:

- Dạ dạ! Tiệp thiếp lằm rôi! Muốn cứu hài nhi mà không nghĩ đến hoà thượng. Tiệp thiếp... xin lỗi.

Lão tăng nở một nụ cười thê lương đáp:

- Ta hiểu rồi. Ta không trách nàng, nhưng chẳng thể cho con nhận hấn làm phụ thân, ta nhất quyết như vậy.

Lão nói không lớn tiếng, mà luồng trung khí rất mãnh liệt, tưởng chừng trước mặt có thiên binh vạn mã cũng phải cúi đầu nghe lệnh.

Bỗng ngoài cửa có tiếng giấy lẹp kẹp, một người cười ha hả rồi đồng dặc nói:

- Lão bằng hữu giá lâm thành Côn Minh, tiểu vương rất lấy làm hân hạnh.

Chính là thanh âm Ngô Tam Quế.

*** *vietkiem.com* ***